

Sygn. akt I ACa 390/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Walentyna Łukomska-Drzymala
Sędzia:	SA Jerzy Nawrocki (spr.)
Sędzia:	SA Alicja Surdy
Protokolant	Sekretarz sądowy Magdalena Szymaniak

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2014 roku w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa J. L.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez(...)
w B. i Prezesa (...) zastępowanym przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia
17 marca 2014 roku, sygnatura akt I C 274/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że od zasądzonej kwoty 206.017,74 złotych zasądza odsetki ustawowe od kwoty 103.008,87 (sto trzy tysiące osiem złotych osiemdziesiąt siedem groszy) od dnia 10 marca 2012 roku, a od pozostałej kwoty 103.008,87 (sto trzy tysiące osiem złotych osiemdziesiąt siedem groszy) od dnia 30 lipca 2012 roku,

a w pozostałym zakresie roszczenie o odsetki oddala;

II. w pozostałej części apelację oddala;

III. zasądza od pozwanego Skarbu Państwa - (...)

w B. i Prezesa (...) na rzecz powoda J. L. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

I A Ca 390/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 marca 2014r. Sąd Okręgowy w Lublinie po rozpoznaniu sprawy z powództwa J. L. przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez (...) w B. i Prezesa (...) – zastępowanego przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, o zapłatę - zasądził od pozwanego 206 017,74 zł na rzecz powoda z ustawowymi odsetkami od dnia

10 marca 2012 roku. W pozostałym zakresie powództwo oddalił i zasądził od pozwanego na rzecz powoda 8 217 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił, że J. L. pełnił służbę w(...)w B. w latach 1995 – 2003.

W październiku 1997 roku Dyrektor (...) w T. złożył zawiadomienie do Prokuratury (...) w B. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa polegającego na poświadczeniu nieprawdy w treści (...) przez funkcjonariuszy służby celnej (kserokopia z akt (...)). W konsekwencji postanowieniem z dnia 5 listopada 1997 roku Prokurator (...)w B. wszczął śledztwo w przedmiotowej sprawie (kserokopia z akt (...)).

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 9 sierpnia 2001 roku, przekazano sprawę prowadzoną prokuratorowi w celu uzupełnienia śledztwa. (kserokopia z akt (...) SR k. 141- 144, postanowienie SO k.147 - 148).

W dniu 31 grudnia 2002 roku Prokurator (...) w B. wniósł ponownie akt oskarżenia do Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej w którym m.in. oskarżył J. L. o popełnienie przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. (kserokopia z akt (...) oskarżenia k.182 - 183).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 23 marca 2009 roku sygn. akt (...) J. L. został uniewinniony. (wyrok SR (...) k. 244).

Powód po wniesieniu przeciwko niemu aktu oskarżenia 31 grudnia 2002r. został zwolniony ze służby w 2003 roku w związku z obowiązującym wówczas art. 25 ust. 1 pkt 8a ustawy o Służbie Celnej [Dz.U.1999.72.802]. Powód bezskutecznie poszukiwał pracy. Decyzją Powiatowego Urzędu Pracy w B. z dnia 1 kwietnia 2005 roku, powód został uznany za osobę bezrobotną, bez prawa do zasiłku (zeznania powoda k. 345v.,decyzja k. 46).

Gdyby powód nie został zwolniony z tytułu uposażenia zasadniczego, dodatku za stopień służbowy i dodatku za wieloletnią służbę otrzymałby za okres od dnia 16 września 2003 roku do dnia 14 września 2009 roku łącznie kwotę 172 385,69zł. tytułem wynagrodzenia.

Ponadto J. L. należałby się ekwiwalent za urlop wypoczynkowy za okres od dnia 16 września 2003r. do dnia 14 września 2009r. w kwocie 19 662, 56zł..

Powód uzyskałby również nagrody w wysokości 13 969,49 zł (pismo k.4)

Po uprawomocnieniu się wyroku uniewinniającego J. L. ubiegał się o przywrócenie do służby, jego wnioski zostały załatwione odmownie (pisma k. 61, 62).

W dniu 28 lutego 2012 roku J. L. skierował zarówno do Prokuratury (...) w B. jak i Prezesa (...) wezwanie do zapłaty kwoty 103 008,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 września 2009 roku do dnia zapłaty (wezwanie do zapłaty k. 9-10).

Sąd Okręgowy uznał powództwo za uzasadnione.

W przedmiotowej sprawie J. L. opierał swoje żądanie na zarzucie bezprawnych działań Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej oraz Prokuratury (...)w B., które doprowadziły do powstania szkody u powoda poprzez utratę przez niego zatrudnienia, a co za tym idzie wynagrodzenia za wykonywaną pracę, na podstawie art. 417 § 1 kc .

W ocenie Sądu Okręgowego w wyniku działania (...) w B. i Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej doszło do naruszenia art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k., art. 45 ust.1 Konstytucji RP i art.6 ust 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.

Zwolnienie powoda ze służby nastąpiło w oparciu o treść obowiązującego w dacie dokonania zwolnienia powoda ze służby art. 25 ust. 1 punkt 8a ustawy o Służbie Celnej.

W ocenie Sądu Prokurator (...) w B. doprowadził do przewlekłości postępowania skutkującego poniesieniem przez powoda szkody majątkowej. Zarzut przewlekłości postępowania uzasadniony jest również w stosunku do Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej w sprawie (...).

Analiza akt sprawy karnej (...) Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej, postanowień Sądu o odroczeniu rozprawy, wskazuje na to, że niniejsza sprawa toczyła się przez okres aż dziewięciu lat (akt oskarżenia wniesiony w dniu 28 lutego 2001 roku), z uwagi na wadliwą organizację pracy, brak koncentracji materiału dowodowego i koncepcji rozstrzygnięcia.

Sąd uznał, iż zakończenie uniewinnieniem procesu dopiero po upływie dziewięciu lat od zarzucanego przestępstwa, jest następstwem nieefektywnego prowadzenia sprawy, braku należytej staranności procesowej, co wypełnia przesłanki bezprawności przewidzianej w art. 417 k.c. Ze stanowiska Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu wyrażonego w orzeczeniu z dnia 5 listopada 2005 roku w sprawie L. przeciwko P., wynika, że sądy krajowe dokonując ustaleń faktycznych, mając na uwadze zasadę domniemania niewinności, powinny zagwarantować, aby proces gromadzenia materiału dowodowego przeciwko takiej osobie nie trwał przez nierozsądnie długi czas.

W przedmiotowej sprawie na skutek postawienia powodowi zarzutów i prowadzonego przewlekłe postępowania karnego przed sądem, J. L. został zwolniony ze służby przez co utracił należne mu wynagrodzenie.

Przy ustaleniu wysokości należnego powodowi wynagrodzenia tytułem odszkodowania Sąd posiłkował się przedłożonym przez powoda wykazem uposażenia brutto jakie otrzymywałby J. L. pełniąc służbę w okresie od 16 września 2003 roku do 14 września 2009 roku.

Sąd ustalając kwotę odszkodowania miał na względzie składniki uposażenia takie jak: uposażenie zasadnicze, dodatek za stopień służbowy i dodatek za wieloletnią służbę.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy ustalił, że za okres od 16 września 2003 roku do dnia 14 września 2009 roku powód uzyskałby łącznie kwotę 172 385,69 zł brutto (pismo Izby Celnej w B. k.4). Ponadto w przedmiotowym okresie należałby się J. L. ekwiwalent za urlop wypoczynkowy w łącznej wysokości 19 662,56zł.

Ponadto J. L. wypłacone byłyby nagrody łącznie w kwocie 13 969,49zł (pismo k.4v.). Wszystkie te kwoty zsumowane dają łącznie kwotę dochodzoną pozwem – 206 017,74zł.

Zasądzenie odsetek ustawowych uzasadnia art. 481§1 k.c. i art. 455 k.c. Powód pismami z dnia 28 lutego 2012 roku (data doręczenia) wezwał jednostki organizacyjne pozwanego – Prokuratura (...) w B. i Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej do zapłaty kwot po 103 008,87zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 września 2009r. do dnia zapłaty, przy czym wskazał, że przedmiotową kwotę należy wpłacić w terminie do dnia 9 marca 2012r. (pisma powoda k.10, 11). Wobec powyższego termin wymagalności odsetek należy ustalić na dzień 10 marca 2012 roku.

Podniesiony przez pozwanego w toku sprawy zarzut przedawnienia roszczenia Sąd uznał za bezzasadny.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu uzasadnia treść art. 98 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniósł Skarb Państwa zaskarżając wyrok w części uwzględniającej powództwo i zasądzającej koszty procesu od pozwanego na rzecz powoda.

Apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucał:

1. naruszenie art. 233 kpc poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów polegające na swobodnym przyjęciu, iż postępowanie sądowe przeciw powodowi miało charakter przewlekły bez dokonania analizy przebiegu postępowania;
2. błędną interpretację art. 417 kc polegającą na przyjęciu, iż działanie jednostek prokuratury wobec powoda w tej sprawie miało charakter bezprawny oraz przez zaniechanie zbadania, które z czynności podjętych w toku postępowania karnego konieczne były dla zweryfikowania zarzutów wobec powoda;
3. błędną interpretację i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie art. 481 par. 1 kc polegające na zasądzeniu odsetek od całości zasądzonej sumy od dnia 10.03.2012 r. w sytuacji, gdy skuteczne wezwanie do zapłaty zostało skierowane jedynie na kwotę 103.008,87 zł.

Powód wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Zarzuty pozwanego dotyczące naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 233 § 1 kpc i art. 417 kc nie są uzasadnione.

Na wstępie przypomnieć należy, że roszczenie, z którym wystąpił powód wynika z faktu wniesienia przeciwko niemu i innym osobom – pracownikom służby celnej przez (...) w B. w dniu 31 grudnia 2002 aktu oskarżenia w sprawie (...), w konsekwencji czego powód został zwolniony ze służby. Po sześcioletnim procesie - wyrokiem z dnia 23 marca 2009r., powód został uniewinniony od zarzutu popełnienia przestępstwa. Przez cały okres - od daty zwolnienia ze służby do momentu uprawomocnienia się wyroku uniewinniającego pozostawał bez zatrudnienia. Na tej podstawie twierdził, że wskutek bezzasadnego wniesienia aktu oskarżenia oraz wadliwych czynności prokuratury w jego sprawie i przewlekłego postępowania Sądu w sprawie (...) doznał szkody, wyrażającej się w utraconych przez niego dochodach w okresie od 16 września 2003r. do 14 czerwca 2009r. [stanowisko zajęte na rozprawie w dniu 17 lutego 2014r., k. 345v].

Sprawa z powództwa J. L. jest kolejną sprawą odszkodowawczą wytaczaną przez współoskarżonych w sprawie (...) przeciwko Skarbowi Państwa na podstawie takiej samej podstawie faktycznej i prawnej. Sprawy z powództwa R. K. i A. U. zostały prawomocnie rozstrzygnięte na korzyść powodów. W sprawach tych sądy orzekające przesądziły o dopuszczeniu się przewlekłości postępowania w sprawie (...) prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Białej Podlaskiej. Okoliczność faktyczna przesądzająca o zasadzie odpowiedzialności Skarbu Państwa została zatem w ocenie Sądu Apelacyjnego prawomocnie przesądzona.

W szczególności w sprawie (...) rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy w związku z wniesioną skargą kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 grudnia 2011r. Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał na konieczność rozróżnienia dwóch kwestii o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia.

Pierwsza dotyczy charakteru czynności organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości, druga natomiast sprawności podejmowania tych czynności.

Sąd Najwyższy wskazał, że czynności organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości związane z wypełnianiem ich ustawowych obowiązków nie mają charakteru działań niezgodnych z prawem także wtedy, gdy przeprowadzone postępowanie karne zakończyło się wydaniem prawomocnego wyroku uniewinniającego.

Z tego względu samo wydanie wyroku uniewinniającego nie uprawnia do stwierdzenia, że wniesienie aktu oskarżenia było nielegalne. Oceny tej nie zmienia też okoliczność, że w toku postępowania karnego Sąd w dniu 11 lipca 2007

r. określił prokuratorowi termin sześciu miesięcy w celu uzupełnienia braków postępowania przygotowawczego. Możliwość taką przewiduje bowiem art. 397 § 1 k.p.k., zgodnie z którym jeżeli dopiero w toku rozprawy ujawnią się istotne braki postępowania przygotowawczego, a ich usunięcie przez sąd uniemożliwiłoby wydanie prawidłowego orzeczenia w rozsądnym terminie, zaś przeszkód tych nie można usunąć stosując przepis art. 396, sąd może przerwać albo odroczyć rozprawę, zakreślając oskarżycielowi publicznemu termin do przedstawienia dowodów, których przeprowadzenie pozwoliłoby na usunięcie dostrzeżonych braków.

Natomiast zgodnie z art. 6 ust. 1 konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, póź. 284 ze zm.) i art. 45 ust. 1 Konstytucji każdy ma prawo do sprawiedliwego i publicznego rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie przez niezawisły sąd ustanowiony ustawą przy rozstrzygnięciu o zasadności każdego oskarżenia w wytoczonej przeciwko niemu sprawie karnej.

Naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki jest zachowaniem niezgodnym z prawem i skutkuje prawem strony do wniesienia skargi na przewlekłość postępowania w trybie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze (Dz.U. Nr 179, póź. 1843 ze zm. - dalej: „ustawa o skardze”), bądź możliwością dochodzenia - na podstawie art. 417 k.c. - naprawienia szkody wynikłej z przewlekłości postępowania, po prawomocnym zakończeniu postępowania co do istoty sprawy.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 ustawy o skardze, dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd, w celu wydania w sprawie rozstrzygnięcia co do istoty albo czynności podjętych przez prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze w celu zakończenia postępowania przygotowawczego uwzględniając charakter sprawy, stopień faktycznej i prawnej jej zawikłaności, znaczenie dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość.

Analiza i ocena dopuszczenia się w sprawie (...) przez organy wymiaru sprawiedliwości przewlekłości postępowania została szczegółowo dokonana przez Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 26 lutego 2013r. w sprawie (...). Sąd Apelacyjny wskazał w uzasadnieniu wyroku, że o przewlekłości postępowania w sprawie karnej (...) świadczą następujące okoliczności:

- dopiero po siedmiu miesiącach po wniesieniu aktu oskarżenia, Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej postanowieniem z dnia 9.08.2001 r., utrzymanym w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w Lublinie, zwrócił przedmiotową sprawę prokuratorowi w celu usunięcia istotnych braków postępowania przygotowawczego (art. 397 kpk w ówczesnym brzmieniu);
- Prokuratura (...) w B., nie dostarczając nowych dowodów, w grudniu 2002 r. ponownie wniosła taki sam („drugi”) akt oskarżenia;
- po ponad czterech latach prowadzonego postępowania, Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej stwierdził, że akt oskarżenia nadal zawiera istotne braki (brak dowodów oskarżenia) i postanowieniem z dnia 11.07.2007 r. odroczył rozprawę, zakreślając Prokuratorowi termin aż sześciu miesięcy do przedstawienia dowodów, gdyż po zmianie treści art. 397 kpk, zwrot sprawy prokuratorowi nie był już możliwy;
- na wniosek Prokuratury (...)w B. powyższy Sąd trzykrotnie przedłużał ten termin aż do sierpnia 2008 r., a Prokuratura ta tych dowodów i tak nie przedstawiła i ostatecznie wyrokiem z dnia 23.03.2009 r. Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej u niewinnął powoda i pozostałych siedmiu współoskarżonych;
- w okresie tych dziewięciu lat (od daty wniesienia „pierwszego” aktu oskarżenia do daty wydania wyroku u niewinniającego) odbyło się 26 rozpraw, a to oznacza, że rocznie – średnio – przeprowadzono tylko po trzy rozprawy (co cztery miesiące) i świadczy o wadliwej organizacji pracy lub o trudnościach organizacyjno –

kadrowych. Jedno i drugie nie ekskulpuje odpowiedzialności za przewlekłość postępowania (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9.10.2012 r., US 58/12, LEX nr 1220706);

- w toku powyższych rozpraw sądowych przesłuchano 38 świadków, a to oznacza, iż rocznie – średnio – przesłuchano tylko po czterech świadków co świadczy o wadliwej organizacji pracy lub o trudnościach organizacyjno – kadrowych Sądu;
- aż piętnaście rozpraw odroczone na zbyt długi okres, gdyż czyniąc to Sąd każdorazowo wskazywał, iż „brak jest w najbliższym czasie wolnych terminów procesowych (art. 231 kpc), co również świadczy o wadliwej organizacji pracy lub o trudnościach organizacyjno – kadrowych Sądu;
- rozprawa w dniu 23.12.2008 r. została przerwana tylko dlatego, iż w czasie kiedy mogła zostać rozpoczęta była wyznaczona kolejna sprawa, co świadczy o „rażąco wadliwej organizacji pracy”;

Powyższe ustalenia pozwoliły Sądowi Apelacyjnemu na stwierdzenie, że do przewlekłości postępowania w sprawie karnej doszło zarówno na etapie prowadzonego przez Prokuratora (...) w B.postępowania przygotowawczego oraz na etapie prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej postępowania sądowego. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 11 grudnia 2013r. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej w tej sprawie do rozpoznania.

W ocenie Sądu Apelacyjnego rozpoznającego sprawę z powództwa J. L. prawomocne ustalenia Sądów obu instancji dokonane w sprawie (...) dotyczące dopuszczenia się przewlekłości postępowania przez Prokuratora (...) w B.i Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej w sprawie karnej (...), przesądzają o zasadzie odpowiedzialności pozwanego Skarbu Państwa na podstawie art. 417 § 1 kc wobec wszystkich współoskarżonych w sprawie (...). Ustalenia te wiążą Sąd w sprawie niniejszej z mocy art. 365 § 1 kpc. W zakresie dotyczącym dopuszczenia się przewlekłości postępowania w sprawie (...) okoliczności faktyczne są takie same wobec wszystkich współoskarżonych w sprawie (...).

Zgodnie z art. 365 § 1 kpc prawomocne orzeczenie, wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się moc wiążącą prawomocnych rozstrzygnięć prejudycjalnych. Wskazuje się, że związanie prawomocnym wyrokiem oznacza, iż sąd obowiązany jest uznać, że kwestia prawna, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia w innej sprawie, a która ma znaczenie prejudycjalne w sprawie przez niego rozpoznawanej, kształtuje się tak, jak przyjęto w prawomocnym wcześniejszym wyroku, nawet jeżeli argumentacja prawna, na której opiera się to rozstrzygnięcie jest nietrafna. W późniejszej sprawie kwestia ta nie może być już w ogóle badana (porównaj między innymi wyroki: z dnia 6 marca 2014r. V CSK 303/13, 8 stycznia 2002 r. I CKN 730/99, z dnia 12 lipca 2002 r. V CKN 1110/00, z dnia 7 stycznia 2004 r. III CK 192/02, z dnia 13 października 2005 r. I CK 217/05, z dnia 8 marca 2010 r. II PK 258/09, z dnia 29 września 2011 r. IV CSK 652/10, z dnia 28 marca 2012 r. II UK 327/11 i z dnia 19 października 2012 r. V CSK 485/11, niepubl.).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 lutego 2014r. I UK 329/13, [Lex 1444404] moc wiążąca orzeczenia (art. 365 § 1 k.p.c.) może być rozważana tylko wtedy, gdy rozpoznawana jest inna sprawa niż ta, w której wydano poprzednie orzeczenie oraz gdy kwestia rozstrzygnięta innym wyrokiem stanowi zagadnienie wstępne. Moc wiążąca prawomocnego orzeczenia sądu charakteryzuje się dwoma aspektami. Pierwszy z nich odnosi się tylko do faktu istnienia prawomocnego orzeczenia. Aspekt ten występuje, gdy w poprzednim postępowaniu, w którym zapadło prawomocne orzeczenie nie brała udziału choćby jedna ze stron nowego postępowania, a nie jest ona objęta prawomocnością rozszerzoną. Nie można bowiem takiej strony obciążać dalszymi skutkami wynikającymi z prawomocnego orzeczenia. Drugi aspekt mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia jest określony jako walor prawny rozstrzygnięcia (osądzenia) zawartego w treści orzeczenia. Jest on ściśle związany z powagą rzeczy osądzonej (art. 366 § 1 k.p.c.) i występuje w nowej sprawie pomiędzy tymi samymi stronami, choć przedmiot obu spraw jest inny. W nowej

sprawie nie może być wówczas zastosowany negatywny (procesowy) skutek powagi rzeczy osądzonej polegający na niedopuszczalności ponownego rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Występuje natomiast skutek pozytywny (materialny) rzeczy osądzonej przejawiający się w tym, że rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym orzeczeniu (rzecz osądzona) stwarza stan prawny taki, jaki z niego wynika.

W okolicznościach sprawy oznacza to, że prawomocny wyrok w sprawie (...) Sądu Apelacyjnego w Lublinie stwierdzający dopuszczenie się przez pozwanego – Skarb Państwa deliktu, przesądza o zasadzie odpowiedzialności Skarbu Państwa i powoduje, że nie jest możliwe w sprawie niniejszej dokonanie odmiennej oceny prawnej w identycznych okolicznościach faktycznych i prawnych.

Skoro zaś sytuacja procesowa powoda J. L. w sprawie karnej (...) była taka sama jak sytuacja procesowa pozostałych współoskarżonych w sprawie karnej, stwierdzenie dopuszczenia się przewlekłości postępowania w prawomocnie zakończonej sprawie odszkodowawczej wytoczonej przez jednego ze współoskarżonych, przesądza o dopuszczeniu się przewlekłości postępowania w sprawie (...) także wobec J. L., a to przesądza o zasadzie odpowiedzialności Skarbu Państwa wobec powoda.

Z tego względu nie jest uzasadniony ani zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc ani zarzut naruszenia art. 417 § 1 kpc.

W sprawie niniejszej pozwany mógł skutecznie zgłosić jedynie zarzuty dotyczące wystąpienia szkody objętej obecnie dochodzonym roszczeniem, jej wysokości i związku przyczynowego między czynem niedozwolonym pozwanego a tą szkodą. Jednakże żadnych tego rodzaju twierdzeń ani zarzutów nie zgłosił. Ustalonej przez Sąd Okręgowy wysokości szkody nie kwestionował także w apelacji. Niemniej jednak Sąd Apelacyjny ze względu na nieścisłości w treści pisma – informacji (...) w B. z dnia 23 stycznia 2012. [k 4], polegającej na posługiwaniu się w informacji zamiennie datami „14 czerwca 2009r” i „14 września 2009r” w toku postępowania apelacyjnego zobowiązał powoda do złożenia pisma wyjaśniającego te nieścisłości.

Z nowego pisma (...) z dnia 6 października 2014r. [k. 389] wynika, że nieścisłość ta wynikała z oczywistej omyłki pisarskiej, gdyż wszystkie dane dotyczące wysokości utraconych przez powoda dochodów obejmują okres od daty zwolnienia – 16 września 2003r. do dnia 14 czerwca 2009r., który był pierwszym dniem po uprawomocnieniu się wyroku uniewinniającego powoda [pismo Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 10 października 2014r. w przedmiocie daty uprawomocnienia się wyroku uniewinniającego].

W apelacji pozwanego uzasadniony jest wyłącznie zarzut dotyczący wadliwego zasądzenia odsetek ustawowych od uwzględnionej kwoty roszczenia. Zgodzić należy się z apelacją, że skoro powód wezwał Prokuratora (...) w B. i Prezesa (...) do zapłaty po 103 008,87zł, nie daje podstawy do uznania, że tym samym Skarb Państwa, który był przez te jednostki reprezentowany, został wezwany do zapłaty kwoty 206 008,87zł. Powyższe nie wynika z treści żadnego z powyższych pism. Z treści pism wynika, że powód wezwał Skarb Państwa wyłącznie do zapłaty kwoty 103 008,87zł. Zawarte w piśmie informacje dotyczące, że kwoty tej dochodzą „50% odszkodowania” nie oznacza, że kwoty z obydwu pism należy zsumować w celu ustalenia do zapłaty jakiej kwoty wezwany został Skarb Państwa, chociażby taki był zamiar powoda.

Z tych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 455 kc w zw. z art. 481 § 1 i 2 kc zmienił zaskarżony wyrok w pkt I w ten sposób, że od zasądzonej kwoty 206 017,74zł zasądził odsetki ustawowe od kwoty 103 008,87zł od daty wyznaczonej przez powoda w wezwaniu do zapłaty, a od pozostałej części kwoty od daty sporządzenia przez pozwanego odpowiedzi na pozew [k.32], gdyż data doręczenia pozwanemu odpisu pozwu nie mogła być ustalona wobec braku dowodu doręczenia pozwanemu odpisu pozwu. Natomiast w dacie sporządzenia odpowiedzi na pozew pozwany znał wysokość kwoty, do której zapłaty był wezwany w pozwie.

W pozostałym zakresie Sąd Apelacyjny oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc .

Na podstawie art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu odpowiadające wysokości stawki minimalnej wynagrodzenia pełnomocnika na podstawie § 2 ust. 2 , § 6 pkt 7 § i §

13 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu [Dz.U. 163, poz.1348].